

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu I Wydział Cywilny w składzie następującym

Przewodniczący SSR Magdalena Glinkiewicz

Protokolant st. sekr. sąd. Kamila Salamońska

Po rozpoznaniu w dniu 5 marca 2018r. w Toruniu.

sprawy z

A. L. i D. L.

przeciwko:

(...) S.A. w W.

o:

zapłatę

orzeka:

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda A. L. kwotę 3.474,89 zł (trzy tysiące czterysta siedemdziesiąt cztery złote osiemdziesiąt dziewięć groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 16 lipca 2016r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo A. L. w pozostałej części

III. znosi wzajemnie koszty procesu pomiędzy powodem A. L. a pozwanym;

IV. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda D. L. kwotę 3.474,89 zł (trzy tysiące czterysta siedemdziesiąt cztery złote osiemdziesiąt dziewięć groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 16 lipca 2016r. do dnia zapłaty;

V. oddala powództwo D. L. w pozostałej części

VI. znosi wzajemnie koszty procesu pomiędzy powodem D. L. a pozwanym;

VII. nakazuje pobrać od powoda A. L. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Toruniu kwotę 206,90 zł (dwieście sześć złotych dziewięćdziesiąt groszy) tytułem nieuiszczonych wydatków;

VIII. nakazuje pobrać od powoda D. L. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Toruniu kwotę 206,90 zł (dwieście sześć złotych dziewięćdziesiąt groszy) tytułem nieuiszczonych wydatków;

IX. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Toruniu kwotę 486,94 zł (czterysta osiemdziesiąt sześć złotych dziewięćdziesiąt cztery grosze) tytułem nieuiszczonych wydatków.

UZASADNIENIE

Powodowie A. L., D. L. wnieśli o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty 12.946,82 zł po 1/2 dla każdego z nich wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 16 lipca 2015 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazali, że w dniu 25 maja 2016 r. doszło do zdarzenia komunikacyjnego, w wyniku którego uszkodzony został pojazd marki B.. Pozwany uznał swoją odpowiedzialność za szkodę powstałą w wyniku zdarzenia i wypłacił powodom kwotę 8.373,25 zł tytułem odszkodowania. Powodowie wskazali, iż koszt naprawy wyceniony przez niezależnego rzeczoznawcę wynosi 21.4320,07 zł, do dopłaty pozostała więc żądana w pozwie kwota. Podkreślili, iż przy naprawie winny być użyte części oryginalne.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 18 października 2016 r. referendarz sądowy Sąd Rejonowy orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od nakazu pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu.

W uzasadnieniu zaznaczył, iż w wyniku postępowania likwidacyjnego wypłacono powodom kwotę 8.373,25 zł. Nadto zaproponowano im naprawę pojazdu we wykazanej warsztacie naprawczym z czego nie skorzystali. Pozwany podniósł, iż naprawa pojazdu jest możliwa w oparciu o nowe alternatywne części. Dodał, iż w chwili zdarzenia pojazd B. miał 11 lat i nosił ślady uszkodzeń niezwiązanych ze szkodą z 24 maja 2016 r. Pozwany wskazał, iż powodowie nie wykazali, iż ich pojazd został naprawiony przy użyciu części oryginalnych. Zakwestionował również stawki za robocizną blacharską w kwocie 100 zł /rbh wskazane w kalkulacji sporządzonej na zlecenie powodów.

Pismem z dnia 19 maja 2017 r. pozwany podniósł, iż szkoda miała charakter szkody całkowitej. Wysokość odszkodowania należna powodom wynosi 9.058 zł i stanowi różnicę pomiędzy wartością pojazdu na dzień szkody – 19.500 zł a wartością pojazdu w stanie uszkodzonym 10.422 zł.

W kolejnym piśmie powodowie podtrzymali swoje żądania i twierdzenia. Nie zgodzili się ze stanowiskiem pozwanego co do zmiany kwalifikacji szkody z częściowej na całkowitą.

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

W dniu 25 maja 2016 r. doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki B. o nr rej (...) należący do A. L. i D. L. (każdy po 1/2 udziałów). Sprawca wypadku, posiadał obowiązkowe ubezpieczenie OC w (...) S.A. w W..

Bezsporne

Szkoda została zgłoszona ubezpieczycielowi.

Bezsporne

W toku postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel uznał, iż wystąpiła szkoda częściowa, oszacował jej wysokość na kwotę 8.373,25 zł. Decyzjami z dnia 13 czerwca 2016 r. i 1 lipca 2016 A. L. i D. L. otrzymali kwotę 8.373,25 zł tytułem odszkodowania.

Dowód: informacja o wysokości szkody k. 11;

kosztorys k. 12-16

decyzja z 13.06.2016 r. k. 51

decyzja z dnia 1.07.2016 r. k. 52

A. L. i D. L. zlecieli sporządzenie prywatnej opinii, zgodnie z które koszt naprawy ich pojazdy wyniósł 21.320,07 zł

Dowód : kalkulacja k. 17-20

A. L. i D. L. wezwali Ubezpieczyciela do dopłaty odszkodowania w wysokości 12.946,82 zł

Dowód: pismo k. 8-9

Pojazd marki B. został naprawiony przy użyciu oryginalnych, nowych lub używanych części. Jakość naprawy jest wysoko i przywróciła pojazd do stanu jak sprzed szkody. Koszty naprawy mogły wynieść nie więcej niż 19.500 zł.

Dowód: opinia biegłego k. 68-77, 86, 130-135,166-173;

Koszt naprawy pojazdu B. przy zastosowaniu cen nowych części zamiennych z logo producenta pojazdu wynosi 20.592 zł zaś przy zastosowaniu cen nowych części zamiennych z logo producenta pojazdu oraz logo producenta części 15.323,03 zł.

Dowód: opinia biegłego k. 68-77, 86, 130-135,166-173;

Wartość rynkowa pojazdu B. w stanie nieuszkodzonym na dzień zaistnienia szkody wynosiła 20.1000 zł. Wartość pojazdu w stanie uszkodzonym wynosiła 11.000 zł .

Dowód: opinia biegłego k. 68-77, 86, 130-135,166-173;

Sąd Rejonowy zważył, co następuje

Stan faktyczny został ustalony na podstawie okoliczności bezspornych, dokumentów przedłożonych przez strony do akt sprawy, akt szkody oraz opinii biegłego sądowego z dziedziny techniki samochodowej.

Sąd w pełni dał wiarę dowodom w postaci dokumentów zgromadzonych w toku procesu albowiem były kompletne i jasne, wraz z pozostałymi dowodami obrazowały dokładnie stan faktyczny sprawy. Ich prawdziwość nie budziła, w ocenie Sądu, jakichkolwiek wątpliwości. Co więcej wiarygodność i autentyczność przedłożonych dokumentów, poza opinią sporządzoną na zlecenie powodów, nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Odnośnie zakwestionowanej opinii prywatnej trzeba wskazać, że była ona bez znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy w zakresie ustalenia kosztów naprawy pojazdu.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się przede wszystkim na opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego mgr inż. S. D..

Sąd uznał przedmiotową opinię za przekonującą i w pełni podzielił wnioski biegłego. Opinia ta została sporządzona w sposób rzetelny, była logiczna, spójna, nie zawierała sprzeczności. Biegły udzielił odpowiedzi na pytanie sformułowane w tezie dowodowej. Trzeba jednocześnie zaznaczyć, iż biegły jest osobą odznaczającą się niekwestionowanymi kwalifikacjami, kompetentną i posiada duże doświadczenie w sporządzaniu tego typu opinii. Nie można również pomijać tego, że biegły swoje stanowisko w tym przedmiocie sformułował po zapoznaniu się ze zgromadzoną w aktach sprawy dokumentacją a zatem została zatem sporządzona nie na podstawie arbitralnej i formułowanej a priori oceny, lecz w oparciu o obiektywne i rzetelnie zebrany materiał badawczy, który potwierdzał prawidłowość wyrażonych przez biegłego twierdzeń.

Zastrzeżenia do powyższej opinii złożyły obie strony. Biegły w opiniach uzupełniających ustosunkował się do zarzutów i szczegółowo wyjaśnił, co legło u podstaw wydania takiej a nie innej opinii. Powyższe wyjaśnienia były logiczne. Biegły

zdecydowanie obronił swoje wnioski i twierdzenia, nie było więc jakichkolwiek podstaw, by opinię tą z jakichkolwiek względów uznać za nierzetelną czy niefachową.

Okoliczności faktyczne takie jak zaistnienie zdarzenia drogowego, powstanie szkody w pojeździe powodów i posiadanie przez sprawcę szkody ubezpieczenia OC w pozwanym towarzystwie ubezpieczeniowym nie były sporne. Sporna pozostawała natomiast kwestia zakwalifikowania szkody jako całkowitej oraz rozstrzygnięcia kwestii kosztów naprawy pojazdu powodów.

W ocenie Sądu roszczenie powodów zasługiwało w części na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający.

Wypłacone odszkodowanie ma pozwolić na naprawienie pojazdu w zakresie niezbędnym do przywrócenia stanu sprzed powstania szkody, wykluczając jednocześnie możliwość wzbogacenia się poszkodowanego. Dochodzona kwota, pozwalająca na naprawienie szkody może zostać zakwestionowana tylko wtedy, gdy chodzi o dokonanie „ulepszeń” które nie istniały przed wypadkiem, bądź gdyby prowadziło to do zwiększenia wartości pojazdu w relacji do wartości sprzed wypadku. Odpowiedzialność posiadacza lub kierującego pojazdem w ruchu kształtuje się na zasadach ogólnych, czyli na zasadzie winy, a przy rozstrzygnięciu o odszkodowaniu ubezpieczeniowym przy ubezpieczeniu OC koniecznym jest sięgnięcie do ogólnych reguł kodeksu cywilnego odnoszących się do zakresu odszkodowania, w szczególności do przepisu art. 361§1 i §2 k.c., w którym zostały określone reguły nakazujące przestrzeganie zasady pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego.

Szkoda jest uszczerbkiem w prawnie chronionych dobrach wyrażającym się w różnicy między stanem dóbr, jaki istniał i jaki mógłby następnie wytworzyć się w normalnej kolei rzeczy, a stanem, jaki powstał na skutek zdarzenia wywołującego zmianę w dotychczasowym stanie rzeczy, z którym to zdarzeniem ustawodawca wiąże powstanie odpowiedzialności odszkodowawczej. Samo jednak wyznaczenie rozmiaru szkody nie przesądza jeszcze o rozmiarze odszkodowania; każdorazowo granice obowiązku naprawienia szkody wyznaczane są przez tzw. normalny związek przyczynowy pomiędzy zdarzeniem wywołującym uszczerbek a szkodą. Ponadto, muszą być też uwzględnione okoliczności ograniczające zasadę pełnego odszkodowania wynikające np. ze szczególnej regulacji prawnej (tak z uzasadnienia wyroku SN z 7.08.2003, IV CKN 387/01, Lex 141410).

Zgodnie z art. 363§1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego (restytucja naturalna), bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Zamierzonym skutkiem wyboru przez poszkodowanego restytucji naturalnej jako formy odszkodowania jest zamiar odzyskania takiej samej sytuacji w dobrach i interesach prawnie chronionych, jak ta, która istniała przed wyrządzeniem szkody. Dlatego zasadnie można przyjmować, iż cechą charakterystyczną tej formy odszkodowania jest dążność do naprawienia poszczególnego naruszonego dobra lub interesu, w przeciwieństwie natomiast do rekompensaty pieniężnej, która pozwala wyrównać szkodę rachunkową w całym majątku (zob. T. Dybowski, System pr. cyw., t. III, cz. 1, s. 288, za K. Zagrobelny [w] E. Gniewek, Kodeks cywilny komentarz, C.H. Beck, Warszawa 2006, str. 54).

Przepis art. 363§1 k.c. obok roszczenia o przywrócenie stanu poprzedniego pozwala kształtować roszczenie odszkodowawcze w postaci obowiązku zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej. Suma pieniężna stanowiąca odszkodowanie odpowiadać ma wysokości szkody, dlatego też w tym wypadku ustalenie rozmiaru doznanej szkody ma istotne znaczenie.

W przypadku likwidacji szkód komunikacyjnych z OC sprawcy szkoda może zostać zakwalifikowana jako szkoda częściowa bądź całkowita.

Szkoda całkowita występuje wówczas, gdy pojazd uległ zniszczeniu w takim stopniu, że nie nadaje się do naprawy, albo gdy koszty naprawy przekroczyłyby wartość pojazdu w dniu likwidacji szkody. Szkoda częściowa zaś ma miejsce wówczas, gdy uszkodzony pojazd nadaje się do naprawy, a koszt naprawy nie przekracza wartości w dniu ustalenia przez zakład ubezpieczeń tego odszkodowania. W przypadku wystąpienia szkody częściowej zakład ubezpieczeń jest zobowiązany do pokrycia kosztów dokonanej naprawy.

Sąd ustalił, iż szkoda w pojeździe powoda miała charakter szkody częściowej. Rzeczywisty koszt naprawy pojazdu nie przewyższał bowiem wartości pojazdu w stanie nieuszkodzonym.

Biegły w opinii wskazał, iż wartość pojazdu w stanie nieuszkodzonym w dniu zdarzenia wynosiła 20.100 zł. natomiast koszt naprawy przeprowadzonej w pojeździe powoda ocenił na kwotę nie wyższą niż 19.5000 zł. Wobec powyższego nie ulega wątpliwości, iż w przedmiotowej sprawie nie mamy do czynienia ze szkodą całkowitą. Koszt faktycznej naprawy pojazdu był niższy od wartości pojazdu nieuszkodzonego w chwili zdarzenia.

Za przyjęciem, iż szkoda w pojeździe winna być rozliczona jako szkoda częściowa przemawia również stanowisko strony pozwanej prezentowane w toku postępowania likwidacyjnego. Pozwany stał bowiem na stanowisku, iż szkoda w pojeździe powodów ma charakter częściowy. Dał temu wyraz w wydanych przez siebie decyzjach dotyczących wypłaty odszkodowania. Swojego stanowiska nie zmienił również po otrzymaniu od powodów wezwania do zapłaty wraz z kalkulacją sporządzoną na ich zlecenie, z której wynikało, iż koszt naprawy wyniósł 21.320,82 zł. Przyjęcie w procesie likwidacyjnym szkody częściowej oznacza, iż pozwany zaaprobował dokonanie likwidacji szkody poprzez naprawę pojazdu, co też powodowie uczynili.

Przy ustaleniu wysokości należnego powodom odszkodowania Sąd wziął pod uwagę fakt, iż pojazd powodów został naprawiony. Koniecznym było ustalenie wysokości kosztów poniesionych przez powodów. Strona powodowa wskazywała, iż koszt naprawa pojazdu wyniósł 19.500 zł. Biegły przyznał, iż pojazd B. został naprawiony przy użyciu oryginalnych, nowych lub używanych części, jakoś naprawy jest wysoka i przywróciła pojazd do stanu jak sprzed szkody, a koszty poniesione przez powodów nie mogły wynieść więcej niż 19.500 zł. Biegły nie był w stanie jednak ocenić jaki był faktyczny koszt naprawy pojazdu poniesiony przez powodów.

Powodowie nie przedłożyli jakichkolwiek dokumentów potwierdzających wysokość poniesionych przez siebie kosztów oraz jakości części użytych do naprawy pojazdu.

Wobec powyższego Sąd przy ustalaniu wysokości szkody w pojeździe powodów kierował się ustaleniami poczynionymi przez biegłego. Biegły wskazał, iż koszt naprawy pojazdu B. przy zastosowaniu cen nowych części zamiennych z logo producenta pojazdu oraz logo producenta części 15.323,03 zł. W sytuacji, gdy powodowie nie przedłożyli żadnych rachunków związanych z naprawą pojazdu, należało przyjąć, że można było dokonać naprawy w kwocie wskazanej przez biegłego. Pojazd nie był nowy, miał już 11 lat, tym samym w ocenie sądu do naprawy pojazdu nie trzeba było stosować jedynie nowych części zamiennych z logo producenta pojazdu. Do przywrócenia stanu pojazdu sprzed zdarzenia wystarczająca była naprawa pojazdu w dobrym warsztacie nieautoryzowanym przy zastosowaniu nowych części zamiennych z logo producenta pojazdu oraz nowych części zamiennych z logo producenta części. Koszt naprawy pojazdu to 15.323,03 zł.

Mając na względzie, iż pozwany wypłacił na rzecz powodów łącznie kwotę 8.373,25 zł, do zapłaty pozostała łącznie kwota 6.949,78 zł.

Sąd w pkt I i IV zasądził na rzecz każdego z powodów kwotę 3.474,89 zł. (1/2 x 6.949,78 zł)

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. zgodnie z żądaniem pozwu.

W pozostałym zakresie Sąd w pkt II i V wyroku oddalił powództwa (art. 822 k.c. a contrario).

Zgodnie z art. 100 kpc w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Powodowie wygrali sprawę w 54% zaś przegrali w 46%. W powyższej sytuacji, w której została zaspokojona tylko część roszczeń powodów, Sąd uznał za zasadne skorzystanie z pierwszej z wzmiankowanych zasad (wzajemne zniesienie kosztów). Dlatego też rozstrzygnięto jak w pkt. III i VI sentencji wyroku.

O kosztach sądowych tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa Sąd orzekł na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych zgodnie z w/w zasadą. W pkt VII i VIII tytułem nieuiszczonych wydatków nakazano pobrać od każdego z powodów na rzecz Skarbu Państwa kwotę 206,90 zł zaś w pkt IX od pozwanego kwotę 486,94 zł